

Fóti Péter

Újra Summerhillben

A magam részéről nem nagyon hiszek az állami iskolarendszer jóságában – nem életképességében, hiszen az nagyszerű –, mert nem kap visszajelzést arról, hogy mit is csinál. Hiába minden mérés, ha a bemenő változók közül az egyiket nem változtatják: nevezetesen a kényszert. Persze az alternatív iskolákban is így van ez, ott is csak egy kicsit nagyobb a szabadság; kicsi ma a szabadság mindenütt. Csak a centralizáció jön. Annyira, hogy a napokban arra gondoltam, a liberális osztrák törvénykezést kihasználva Ausztriában kéne egy magyar demokratikus iskolát alapítani. Lassan, ahogy a demokratikus iskolák híre terjed, egyre több ember tud erről nálunk is. A <mailto:dem-isk@googlegroups.com> levelezőlista létszáma az évek alatt 280-ra futott fel, a honlapom nézettsége (letöltött oldalak) 100 ezer fölé kúszott. Amit az évek alatt fontosként, újként megtanultam, az, hogy a demokratikus iskolák is lehetnek rosszak, ott is felülke-rekedhetnek „ördögi” erők. Ilyen iskoláról tudok is kettőről, sajnos az egyik éppen az én fiamat érintette. Így kellett őt a „demokrácia” karmai közül kimenteni, és most két és fél év szünet után ismét egy tradicionálisan alternatív iskolába vinni. Azt a nézetet, hogy a demokratikus iskolákban a gyerekek nem tanulnak semmit, a fiam azonnal megcáfolta, mert matematikából rögtön egy tökéletesen hibátlan dolgozatot kanyarított a nagyot néző tanárok orra elé. (Persze én a magam módján mindig tanultam vele matekot – nem sokat, de azt értelemmel.) A két és fél év az osztrák szabad, demokratikus iskolában volt annyira szabad, hogy tavaly elhozhattam őt az angliai ős-demokratikus iskolába három hétre, hogy itt egy gyerek szemüvegén keresztül láthassam ennek a kiváló iskolának a működését.

És most ismét Leistonban, az angliai kisvárosban vagyok, 2-300 méternyi gyaloglásra Summerhilltől, ahova Misi, a fiam jár, immár másodszor, most négy hétre.

Tudósi önzésem következményeképp látni akartam, hogyan kezdődik egy trimeszter Summerhillben. Így a többi summerhilli gyerekek egyidőben érkezünk a Heathrow Terminal 3-ra. Csak annyit tudtunk, hogy várnak majd ránk (két nevet tudtunk, meg volt egy telefonszámunk). Ahogy kijöttünk, rögtön ismerős arc fogadott, a Summerhill-i számítástechnikai tanár volt az. Addigra már pár gyerek ott volt, de a többséget még ezután kellett összeszedni. Mi addig vártunk. A gyerekek nagyobb részét kísérettel adják fel, és át kell venni őket. A tanárok így megkapják a gyerekek útlevelét és a jegyüket is. Körülbelül

3 óra telt el a várakozással. A terminálon semmi igazán ehetőt nem lehetett kapni. Végül összegyűlt elég gyerek, hogy induljunk. A második busz még később hozta a többieket. Több mint két óra buszozás után már sötétben értünk Leistonba. A többi gyerek az iskolába ment, mi a szállásunkra, aminek tulajdonosa egy Summerhill-i gyerek, Fredy mamája. Fredy 8 évesen bentlakó akart lenni, a szülők később költöztek ide, hogy gyerekekük közelében legyenek. Steve, Fredy papája a Summerhill-i iskolaújtság szerkesztője évek óta. Az újság letölthető, én minden számát olvastam.

A busztól velünk jött még egy kínai család is, akik alig értettek valamit angolul, csak annak a szállásnak a nevét tudták, ami a mi közelünkben van. Velük volt egy kisfű (Peter – nem épp tipikus kínai név, és egy egész kicsi, még járni se tudó bébi). Még a buszút során megkérdeztem Tobe-t, a belga számítástechnika-tanárt a feliratkozásról. Tobe készíti a számítógépes programot, ami összeállítja a gyerekek és a tanárok órarendjét hétfőre. A pénteki iskolagyűlés adja az inputot. Az iskolagyűlést Johanna vezette (félíg osztrák származású német kislány, akivel tavaly legót is építettem). A gyűlés elején a tanárok elmondják, hogy mit tanítanak. Ezek után a nagyobbak odamennek a tanárokhoz, és jelzik, hogy mit akarnak náluk tanulni. A kisebbek kitölthetnek egy ívet, amit a Summerhill-filmen is látni, beikszelhetik, mit akarnak. (Mint tudjuk, kötelező ezzel nem lesz, de kapnak egy időpontot). Nem szerződés ez, ami mindkét felet kötelezi, hanem ajánlat. Misi mindent bejelölt, kivéve azt, ami zenével vagy művészettel kapcsolatos. Az utóbbi még mindig az általános iskolai kényszer, a művészeti nevelés hatására kialakult utálat a festés iránt. Kérdeztem tőle, hogy van-e kalligráfia, amit tavaly is szeretett itt, mondta, hogy van! Főzés kurzus is lesz, feliratkozott arra is, a főzést otthon is gyakorolja. (Legutóbb csevapcsicsa volt, amit az iskolában tanult a horvát származású matektanárnőjétől.)

A gyűlés vége felé iskolai eseteket tárgyaltak. Akik az előző trimeszter végén disznóolat hagytak maguk után (nagy lányok, köztük Indigó, a kedvencem is), strong warning-ot, szigorú figyelmeztetést kaptak. Misi nevetve mesélt egy másik esetet, egyszer egy lopási ügyre valaki dupla munkát kapott, és az évfáradó partin sem enni, sem inni nem kaphatott. Különben a gyerekek jó része jetlaggel (időzónaváltás-szindrómával) kínlódott, főleg a Távol-Keletről jött gyerekek.

Misinek feltűnt, hogy senki sincs itt Amerikából. Gondolkodtam a dolgon és mondtam neki, hogy talán azért, mert Amerikának megvan a maga szabad iskola hálózata, ami kielégítheti a helyi igényeket, még akkor is, ha azok ott inkább Sudbury iskolák. (Azok is lehetnek persze jók, órák nélkül is, ha a felnőttek kompetensek.)

Misit elvittem az iskolába, s mielőtt még elsétáltam volna a tengerhez (kb. 3 kilométer), beszélgettem a szállásadónőnkkel, Kate-tel. Többek között arról beszélt, hogy kéne írnia egy könyvet a summerhilli szülőkről. Meséltem neki kicsit a magyar helyzetről, a borzalmas nacionalizmusról, ami szerinte Angliában is erősödik, és hogy a gyerekeket az óvodákba és iskolákba kényszerítik (itt is, mondta ő).